

אלוהים ונשק

מאמרותיו של היושב ראש מנחם

"שמש החופש תזרח שוב בשמי-התכלת של יוון ושל ארץ-ישראל ושני העמים העתיקים, יוצרי התרבות האנושית, אשר כוננו ממלכות בזמן שגם הגרמנים וגם האנגלים היו קופצים על עצי יערותיהם, יידעו ליצור ביניהם יחסי שלום ואחוה לדורי דורות."

מתוך "השובה לנבונים", "חרות", עיתון במחתרת, כ"ז 28.2.44

"בכלל, יש להיזהר מפני הסיסמאות המודרניות, שבעזרתן מנסה הפרופגנדה המפורסמת לבטל את חובת המחשבה של היחיד, ובמקומה להעלות את האינס-טינקט ההמוני."

מתוך "אנו מרד נקרא", חוברת 1944

"בחזית שלנו אין כל חדש. עוד שנה עברה. כדוכך דמים נשרו מן הלוח היהודי, וכל דף רווי דם ודמים."

מתוך "לקראת השנה החדשה", 15.9.44

"למה הינך מלחיני למילחמת החשמונאים, אך מצווני לקלל את הלוחמים בימינו אנו? היהודים גם אז היו מיעוט: ממשלת-הדיכוי נשענה גם אז על אימפריה גדולה: בני מתתיהו גם הם היו מעטים ובודדים. ובכל זאת ניצחו. וגיבורים וקדושים הם בעיניך ובעיני. למה אותם תהלל ואת יורשיהם, ההולכים בדרכם, תשמיץ?"

מתוך "קריאה אל הנוער הלומד", כרוז 1944

"לא באנו להשמידם או לנשלכם מן האדמה עליה הנכם יושבים. בארץ-ישראל יש מקום גם בשבילכם, גם בשביל בניכם ובני בניכם וגם בשביל מיליונים יהודים שאין להם חיים אלא בארץ זו."

מתוך "אל שכנינו הערבים", 15.9.44

"ועתה, לאחר שחשדה הוכשר, מתעתד שילטון הדיכוי לתת לנו את המכה הניצחת: לסגרנו בניטו בתוך מדינה פלשתינאית, או ברזרוואט על שתי גדות הירקון, שייקרא מדינה עברית."

מתוך "הכוחל המערבי סמל ההתקוממות הלאומית", 24.9.44

"ומה תעשו לנו, בירוקרטים קדושים? תגרשונו מהעבודה, תרעיבנו, תרדפונו, תמסורנו בידי הבולשה, תירו בנבנו? לפני 25 שנים עשיתם זאת למרדנים אחרים. טענותיכם אז היו בדיוק אותן הטענות שהנכם מעלים נגדנו. את אנשי ניל"י הוקעתם, רדפתם עד חורמה מסרתם בידי הרודפים. וכיום? כיום הנכם מכים על חטא, על חטא הבגידה בלוחמים עיבריים."

"כן יהיה גם הפעם. לא כעבור שנים, אולי בעוד חודשים מיספר תאלצו להכות על חטא על יחסכם לכוח עיברי לוחם. ואם לאו, אם תצליחו באמת, בעזרת הגסטאפו הפלשתינאי, לחסל את מורדי המלכות, כדי לקבל מידיו המשעבדות את נדבת החלוקה ואת השילטון בניטו, אזי, כפי שאמר הרצל: יבואו ילדיכם לירוק על קבריהם!"

מתוך "לא תהיה מלחמת אחים", 3.12.44

"אתה משתולל, קין. ברחובות ירושלים, בחוצות תל-אביב, בעיר, במושבה ובכפר משוטטים מאות ואלפי שליחך. הם הובאו לא לשמירה, אלא להלשנה; לא לעבודה, אלא לריגול; לא למילחמת-חופש, אלא למילחמת אחים."

מתוך "בעיצומו של הסיון", 2.45

"בדימויך, בן-גוריון, ראית אותנו עומדים בתור ארוך, וכל אחד מבקש רחמים על עצמו, שיהיה ראוי להתקבל לשורות הביטחון."

מתוך "מר בן-גוריון מאיים", 19.10.47

"אתה מאזין לדברים האלה ותמה. אומנם מאז ומתמיד ידענו, כי גדול פיו של בן-גוריון משיכלו."

מתוך "מר בן-גוריון שוב מסית למילחמת אחים", 26.10.47

"אבל בן-גוריון איננו רק חסר-תודה. עוד בטרם עלה על כסא המלכות, וכבר הספיקה השררה להעבירו על דעתו, והוא רומז בפני עיתונאים לתליות ולמחנות-ריכוז... חכה, בן-גוריון. חכה עם בתי-הכלא ועם הגרדומים שלך..."

מתוך "הסיון מסוכן", 10.47

"אדמת המולדת הפכה בידי מנכריה-מפקריה התיכת בד. הותכים פה, גוזרים שם. מודדים, מתאימים, מקצצים."

מתוך "קיצוצים נוספים", 18.11.47

"עוד תעבורנה עשרות שנים עד שאפשר יהיה — אם בכלל אפשר יהיה — ליישב את הנגב במיספר ניכר של מתיישבים."

מתוך "קיצוצים נוספים", 18.11.47

"מעולם לא היתה הברירה, חרות או מוות? כה מוחשית בפני כל אחד ואחד מאיתנו. חוק ברזל הוא. ואין מנוס."

מתוך "האפשרות הרביעית", 1.48

"לא שפכנו את דמנו כדי שתקום מדינה שבה יהיו חיי-האזרח נתונים לחסד או לשבט של סאדיסטים. לא שפכנו את דמנו כדי שבמקום גסטפו בריטי יתענה העם תחת גסטפו יהודי."

מתוך "דמו של אחינו גבריא"ל", 18.1.48

"מירושלים אין נסוגים. בירושלים חיים. בירושלים בונים. בירושלים נלחמים. בירושלים נופלים. אך את ירושלים אין עוזבים. אין נוטשים את הר ה'.
מתוך "אל מגיני העיר העתיקה", 2.48

"אכן, בנחלידם משלם הנוער העברי עבור עיוורונם של המנהיגים, עד אשר יתוקן בשדה-הקרב אשר הללו עיוותו בפרוזדורי מיניסטררים."

מתוך "העיוורון מתנקם", 3.48

"מים רבים זרמו בירדן העיברי ובתמזה האנגלית ובוויסלה הפולנית מאז הופצו

בגין נואם אחרי עלותו מן המחתרת (1948)

סיפורי-יבדים נילענים אלה. ומאז ועד עתה למד העולם כולו, מיהו הלוחם העברי שקם למילחמת השיחרור, אחרי שבעים דורות של גלות והשפלה. ומאז ועד עתה ראו גויים ולמדו עמים, כי שום גבורה הידועה בהיסטוריה לא עלתה על הגבורה שגילו מורדי יהודה החדשים והמחודשים."

מתוך "האצל", רוסייה האנדרס", 8.2.48

"ומי שיעז, מתוך טימטום דיקטאטורי, להרים יד עלינו, על שליחנו, על מאוינינו, או על תורמינו — ידו תקוצץ."

מתוך "לא תהא רדנות דמים בישראל", 29.2.48

"אותה סיסמה קצרה ופשוטה שכה רבו הלועגים לה — סיסמת ה'רק-כך' — היתה לעמוד-האש המאיר בפני העם כולו את הדרך ליציאה מבית-עבדים לחיכל-החרות. אי האיש בישראל — פרט לכת המגנסיסטית* — שימפקק, כי תוחלתנו בנשקנו, כי תיקוותנו בכוחנו וכי עתידנו ועצם קיומנו רק בגורם אחד הוא תלוי: בניצחון בשדה-הקרב?"

מתוך "סקירה", 4.48

"לוחמים עולים לגרדום.
לוחמים אינם נשברים במשך חודשי הגסיסה של גוף בריא ושל נפש שואפת חיים ודורות."

מתוך "גבורה שאין למעלה ממנה", 5.48

"החיים אינם העיקר בחיים. החרות חשובה מן החיים..."

מתוך "העולים בסערה השמימיה", 5.48

"מלדה. תורת הברזל והפלדה אינם עוד ה'מיליטאריזם' של ז'בוטינסקי, ואינה עוד סיסמתם של אנשי ה'רק-כך'. תורת העם היא וסיסתתו. תורת-חיים. פשוט: אין מיבטח לישראל אלא באלוהיו — ובנשק."

מתוך "לקח המרד האבוד", 5.48

"מוחו של עם ישראל הוא תמצית המחשבה של 120 דורות — 120 דורות — של חוגי דיעות, של מחפשי אלוהים ומוצאיו. כוח ההמצאה של המוח הזה, גדול, האוצרות הטבעיים שלו, הוא בלתי-מוגבל. המדע הצבאי שיתיה מבוסס על המוח העברי יהיה מן המפותחים בעולם. כוח יהיה לנו, כוח רב, באשר מוח לנו, מוח חושב, מוח ממציא."

מתוך "קמה מדינת ישראל", 15.5.48

"חיי-החרות אתה; הילחם למענה! הרעיון הוא מפקדך; הרעיון הוא המפקד העליון."

מתוך "המרד", עמוד 117

"מדמנו יצמח עץ-החופש לארצנו, עץ החיים לעמנו."

מתוך "המרד", עמוד 175

"כלום יכול ילוד-אשה לדעת באלו דרכים מובילה את עמנו ההשגחה העליונה?"

מתוך "המרד", עמוד 285

"אדוני ראש-הממשלה, אנחנו מקבלים מידי אויבינו יותר מדי גוויות, ואנחנו נותנים להם פחות מדי כדורים."

מתוך נאום בכנסת, 28.2.55

"השמאלנות והמתירנות ירדו כרוכות יחד. כי השמאלנות מתירה לעצמה הכל."
מתוך "שמאלנות, לאומנות, לאמיות", 1973

ליקט: דן עומר

* הכוונה לאנשי "ברית שלום", שעם מייסדיה נימנה גם יהודה לב מגנס, נשיא האוניברסיטה העברית.